

[Undervisningsministeren]

Jeg vil gerne takke formanden for, at han ikke gav mig en påtale. Jeg sad i et folketingsudvalg og gjorde alt, hvad jeg kunne, for at slippe fra udvalget for at komme herved. Jeg takker for, at jeg ikke fik en påtale nu, men jeg vil gerne have lov til at give mig selv én, for folketinget er vigtigere end udvalget. Jeg burde have fortaget udvalget til fordel for salen. Jeg beklager. Hvis det blev indskærpet udvalgsformændene, at de skal slippe ministre fri, når der er fare på færde herved, ville det måske hjælpe.

I anledning af SFs forslag vil jeg gerne sige, at vi i regeringen er stærkt opmærksomme på det problem, der har givet anledning til fremsættelsen af forslaget. Der er opstået et problem i disse år, fordi vi under indtryk af de stærkt skiftende beskæftigelsesmuligheder desværre er nødt til at flytte ressourcer fra nogle traditionelle kvindeuddannelser til nogle traditionelle mandeuddannelser.

Det førte til, at regeringen i oplægget om bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden skrev, at vi gerne ville gøre en indsats for at få flere kvinder ind i mandefag – jeg tror, det var pkt. 17 i redegørelsen. Så kan man spørge: hvordan vil vi gøre det? Forslagsstillerne siger her, at vi skal lave kønskvotering, at vi skal have mindst en vis procent på disse uddannelser. Dertil vil jeg sige, at vi jo har tilladt, at man et bestemt sted i landet har måttet forsøge med en beskeden form for kønskvotering, hvor man forlods satte 5 pct. af pladserne af til kvinder. Vi har altså ikke afvist princippet 100 pct., og vi har i hvert fald sagt, at vi ser problemet.

Men når det er erkendt, skal det også siges, at enhver form for kvotering nødvendigvis indebærer en form for diskrimination, hvor man, når to individer står med de samme kvalifikationer, siger, at den ene kommer ind før den anden, alene på grund af noget set i forhold til jobbet så irrelevant som vedkommendes køn. Det er en betænkelig sag, og det tror jeg også forslagsstillerne er enige med mig i; ellers havde man vel også gennemført en sådan kvotering for mange år siden, for der har jo for så vidt været brug for det på flere områder i mange år.

Det er altså noget, vi efter regeringens mening skal søge at undgå, men som jeg har nævnt, har vi selv tilladt, at det gøres på forsøgsbasis et enkelt sted i landet. Mere synes jeg ikke vi skal gøre i øjeblikket, men jeg

mener, vi skal følge denne udvikling meget nøje, og når jeg sad i et udvalg så længe, før jeg kom hertil, var det faktisk, fordi vi drøftede lige nøjagtig dette her.

I udvalget er der vist bred enighed om, at gode råd er dyre, og at der er brug for forslag. Man kunne tænke sig, at man lod nogle af de kvinder, som har brudt barrieren, og som er gået ind i mandefag, komme ind i folkeskolens ældste klasser, så pigerne dér fik nogen at identificere sig med, nogen, som har gjort den erfaring at komme ind på et traditionelt mandefag.

Der blev samtidig i udvalget – det må jeg vist gerne referere, for det er uskadeligt – nævnt, at forskellige arbejdsmiljøbestemmelser har hindret, at kvinder kunne komme ind visse steder. De er nu ved at blive lempet, men de kan måske lempes endnu mere. Jeg mener, vi over en bred bank og inden for alle ministeriers områder skal gøre, hvad vi kan uden at gribe til de yderligheder, som forslagsstillerne her lægger op til, for det er den sidste løsning; det er i hvert fald det, vi først skal gøre, når alt andet er svigtet.

Formanden:

Undervisningsministerens indledende bemærkninger giver mig anledning til at sige, at vi ved tidligere lejligheder, når undervisningsministeren ikke har været til stede ved begyndelsen af et spørgsmåls eller en sags behandling, har påtalt det fra denne talerstol. Det er årsagen til, at jeg denne gang har valgt en anden form for indskærpelse af, at ministrene må være til stede, når sager under deres ressort skal behandles.

Helle Degn (S):

Den koordinerede tilmelding viser os igen i år, at der er meget store kønsmæssige skævheder i valg af uddannelse; den koordinerede tilmelding afspejler et ikke ubetydeligt behov for en aktiv indsats på dette område. Derfor er socialdemokratiet enig med SF, når man taler om, at den unge generation af kvinder har et betydeligt identifikationsproblem, nemlig dette at kunne forestille sig selv i job ude på arbejdsmarkedet inden for jern- og metalindustrien eller andre fagområder, som man ikke traditionelt har en opfattelse af er tilgængelige for kvinder.